puntsi lauale tua. Kõrtsmik oli selle soowimisega wäga rahul, kohe arwates, et mida pikemale meeste õhtune jutuwestmine ulatab, seda enam tarwitawad keelekastet, mis kõik täie hinnaga maksetakse, et kriiditüki kulutamist seina peal tarwis ei ole.

Senni kui Hans ja aidamees saksakambri läksid, laskis mõlder kõrtsmiko magadiskambris kaetut laua walmistada, kaks küünalt lauale põlema panna, ja wiis tooli lauа ümber seäda. Poole tunni pärast tuli aidamees rõemsa näoga tagasi, kiites, kuida nemad wisast puust ommetegi jago saanud, ja isand luband nende seltsi tulla. Siis wiskas ta kümne rublase paberi kõrtsmiko kätte, puntsi eest, kui oleks kümne kopikane Kunda klubimark olnud, ja kui kõrtsmik raha wälja tahtis anda, ütles aidamees: „Laske tühi asi olla, mul ehk juhtub weel õhto pikusel uusi ihaldusi olema. Kül koeominnes teeme aro, kumb kummagi wõlgnikuks jääb.

Natuke aega iljemine astus Hans wõera isandaga nende hulka. Mõlder ja kubjas kumardasid wõerast teretates ja kratsisid jalgadega põrandad, misga sügawat auuandmist ülestunnistasid. Hans pakus isandale tooli ja palus teda lauа taha aset wõtta. „Ärge pange pahaks, auus saks!“ ütles Hans — „kui teid maarahwa seltsi palusime, aga need on kõik auusad meehed, ehk neil kül paljo saksakeelt suus ei ole, siiski on nemad meele ja südame poolt enam saksad kui talopoead.“

Mõne tühja küsimise ja kostmise peale püüdis

Hans kawalal kombel jutu teed senna poole käänata, mis kõigil südame peäl põles, aga julgust ei olnud wälja ütelda. Wõeras isand näitas libedam kui angerjas ja põrkas niisama kawalast kõrwale, et meehed temalt pikemalt otsust ei saanud. Tema naeratas suud mööda, ütles üks „kes teab, ehk wõib olla“ ja nõnda lõpes jut kohe jälle otsa. Mõlder mõtles, kui kõwerad radad siin ei aita, lähme ennemine otsekohe teele. Tema ütles selle-pärast: „Enneste, kui teie tuppa astusite, juhtus meil parajast jut raha- ja rikuse-wedajatest, mis mõnel peab olema. Mis teie neist asjust arwate: kas peaks tõsi wai wale olema?“

Isand naeratas kui ennegi, aga ei lausunud pikemalt sõna.

„Wai,“ küsis mõlder uueste: — „kas wana rahwa waletamine neist kuntsimeestest tõsi peaks olema, mis ütleb, kuida mõned targad kolletanud puulehed hõbe ja kuldrahaks peawad moondama?“

„Küsige“ — kostis isand — „rääkijate käest, kuida seda asja tehakse, siis saate kõige selgemat tarkust.“

Seepse on, ütles Hans — et ükski jutumees ise midagi pikemat ei oska seletada.

„Siis on teie jutumeehed walelikud!“ — kostis isand.

„Noh, seda ei wõi kõikide kohta ütelda,“ — wõtis kubjas jutu otsast kinni: — „mõningad wõiwad walelikud olla, aga ei mitte kõik. Wana